

HENNING PLØGER
Esplanaden 18, 2. th.
DK-1263 København K
Tlf. 33 15 97 40

KORT BESKRIVELSE AF MIN TID I SØVÆRNET.

Jeg er født den 22 juli 1921 i Skanderborg, hvor min far var ansat i postvæsenet som overpakmester på Skanderborg - Skjern jernbanen.

Efter realeksamen kom jeg i 1939 på Fanø Navigationsskoles radioafdeling, hvorfra jeg afgik i sommeren 1940 med radiotelegrafistcertifikat. Da det på den tid var umuligt at få hyre som radiotelegrafist, søgte jeg ind i søværnet.

Fra 7/7 1941 til 6/10 1941 var jeg som math-elev på exercerskole på Middelgrundsførtet. Fra 6/10 1941 til maj 1943 uddannelse på søværnets radioskole, der den gang lå i stuetagen i Gl. Østre Takkelladshus på Holmen. Underbringelsen af os elever var på forskellige af søværnets tjenestesteder. Vinteren 1941/42 på artilleriskibet NIELS JUEL. I ca. 2 måneder indkvarteret på søværnets flyverskole på Quinti Lynette. (Det var et herligt sted - vi boede på 4-mands kamre i faste køjer. Havde en spise og opholdsstue for os selv!) Desværre krævede den tyske besættelsesmagt at få overdraget bygningen, så vi blev sendt over på søværnets kaserne. (Det var et tilbageskridt - hængekøjer i stor sovesal!). Da den nye math-elev exercerskole blev indkaldt, blev vi overflyttet til kaserneskipet FYEN, hvor vi ældste elever boede nede i "sumpen". (Uha!)

Sommeren 1942 var vort 2. semester på radioskolen. Tiden var afsat til værkstedsuddannelse på Søminevæsenets torpedeværksted.

Vi var 2 af os 8 radio-elever, der havde radiotelegrafistcertifikat. Vi to blev i en længere periode i sommeren 1942 afgivet til afmagnetiserings-anlægget, som var placeret ved Elefanten, med en "bane" ud langs "Hønsbroen". Her arbejdede vi i næste døgn drift under ledelse af to radiokvartermestre med afmagnetisereng af såvel søværnets som civile skibe. Vi to radioelevers arbejde bestod i at regulere strømstyrken i minesikringskablet, der var lagt rundt om skibsskroget, medens radiokvartermesteren foretog en måling af den udstrålte magnetisering fra skibsskroget. Herved

fandt man den strømstyrke, der skulle være i minesikringskablet for at undertrykke skibsskrogets magnetisme.

Ved 3. semesters begyndelse på radioskolen i oktober 1942 blev vi sammen med de nye elever igen indkasereret på NIELS JUEL indtil januar 1943. Fra januar 1943 blev elevskolen overflyttet til panserskibet PEDER SKRAM, da NIELS JUEL skulle på værft for klargøring til sommerens togt.

Vi ældste radioelever skulle sove i torpedorummet - med jerndørk, og vask med nøgen overkrop på fordækket, hvor der var opstillet nogle store baljer med varmt vand, som hurtigt tabte varmen og blev beskidt, når ca 150 elever skulle vaske sig i de 5-6 baljer, der var opstillet!

Efter afsluttende eksamen på radioskolen ultimo maj 1943 blev jeg udkommanderet som 3. (yngste) telegrafist på minestrygeren SØULVEN (M 3).

De danske minestrygere sørgede for at holde indre danske farvande frie for magnetiske miner, som engelske flyvere nedkastede. Man gik ikke tyskernes ærinde, idet det var de øst/vest-gående sejlruter, de store minestryger af SØLØVEN-klassen strøg, medens de mindre minestrygere tog sig af lokalfarvandene.

SØULVEN havde station i Kalundborg. Een gang om ugen overnattede vi i Horsens, og een gang i Koldby Kaas på Samsø. Vi var meget velkomne i Horsens. På den tid af besættelsen måtte der ikke være danske soldater i uniform i Jylland.

I begyndelsen af august fik SØULVEN en skade på skruen, så vi måtte hjem til Holmen og i dok. Skibet var atter operationsklar i slutningen af august. Den 27. eller 28. var vi på prøvetur i Sundet med fartprøver på den målte mil ved Hveen. Da jeg var oppe på broen for at stille ure, hørte jeg chefen - daværende orlogskaptajn S.G. Jørgensen - sige til 3. kommanderende. Skal vi stikke af til Sverrig? Vi har kun 5 minutters sejllads! Det morede de forsamlede officerer sig meget over - havde man kunne se ind i fremtiden, havde man nok handlet anderledes.

Den 29. august 1943 blev SØULVEN sænket af egen besætning på Holmen. Hun blev aldrig til skib igen.

Efter interneringens ophør i oktober 1943 rejste jeg hjem til mine forældre i Skanderborg, hvor jeg fik ansættelse på det civile luftværns meldecentral - og se-

nere som kontorist ved kriminalpolitiet i Skanderborg. Efter den 19. september 1944, da politiet blev "afvæbnet" af den tyske besættelsesmagt, blev jeg ansat ved det kommunale vagtværn.

Det var en mærkelig tid! Jeg kom naturligvis i en modstandsgruppe, hvoraf jeg var den eneste, der havde haft med våben at gøre før.

Efter besættelsens ophør meldte jeg mig igen til søværnet. Jeg var i en periode til tjeneste ved afmagnetiseringsanlægget ved Lynetten, som vi overtog efter tyskerne.

Jeg var nu blevet radio-math, og i løbet af sommeren blev jeg udkommanderet med ministrygeren SØHUNDEN. Senere kom jeg med de små engelske ministrygere ME 36 og ME 84.

Fra 11/6 1946 til 21/10 1946 var jeg tilkommanderet kadetskoleskibet HOLGER DANSKE som yngste radiotelegrafist. Togtet gik til USA.

HOLGER DANSKE og søsterskibet NIELS EBBESEN var engelske eskortefregatter, men tjente det danske søværn i mange år.

I vinteren 1946/47 var jeg på underkvartermesterskole på Holmen og blev udnævnt til radiounderkvartermester af 2. grad i april 1947.

Min tjeneste som radiounderkvartermester var hovedsagelig som ældste radiotelegrafist i undervandsbåden "U 1" og på flåderadio Frederikshavn.

I april 1949 blev jeg optaget på kvartermesterskolen, som den gang var eet-årig. Da 2 af vi 3 radioelever på kvartermesterskolen var kommet et år tidligere på skolen end vort hold - det var hensynet til at spare lærerkræfter - blev vi først udnævnt til kvartermestre sammen med vort hold, den 10 april 1951.

Som radiokvartermester af 3. grad blev jeg sendt til Flåderadio Frederikshavn, men allerede ultimo juli blev jeg sendt med fregatten NIELS EBBESEN til Grønland, til tjeneste på marinestationen i Grønnedal. Vi overtog denne station efter amerikanerne den 10. august 1951. Og jeg gjorde tjeneste der uafbrudt indtil 3/12 1953. Uden ferie! Det var en anstrengende tid, men med mange interessante tjenestlige opgaver og rig på skønne naturoplevelser. Basen, der var bygget under krigen for at beskytte kryolitbrudet i Ivigtut og som forsyningsbase for de skibe, der sejlede den livsvigtige Kryolit til USA, var stærk nedslidt på alle områder.

Det første år var jeg 2. mand på teletjenesten. Som radioofficer havde jeg først kaptajnløjtnant (SP) Å. Iversen og senere Søløjtnant (SP) E. Christensen.

E. Christensen blev dog syg under DANNEBROGS første togt til Grønland i sommeren 1952, og blev sendt hjem, hvorfor jeg blev udnævnt til fungerende radioofficer ved Grønlands Kommando med kontreadmiral F. Kjølsten som chef. Admiral Kjølsten var en speciel herre - og mange af de historier, der går om ham, kan jeg bekræfte. Jeg havde faktisk et virkelig godt arbejdsforhold til ham. Ja, jeg blev fin bedømt af ham - har jeg senere erfaret.

Det var som sagt en meget krævende tjeneste, såvel kommunikationsmæssigt som teknisk. Det varede længe før man hjemme i magasinerne på Holmen var klar over, hvor stort området var.

En lille historie, der illustrerer dette: Matros-regnskabsføreren fandt ud af, at træværket i kajanlægget skulle smøres med finsk trætjære. Han rekvirerer derfor 2500 kg trætjære hos flådemagasinet. Men da det var mere end den samlede flåde havde brugt i de sidste mange mange år, mente fruene, der sad på rekvisitionskontrollen på flådemagasinet, at det var en fejlskrivning, så man sendte 5 x 5 kg.

Den slags kom man ikke godt fra! det sørgede admiral Kjølsten for. Det er min overbevisning, at Kjølsten var en af de få ældre søofficerer, der magtede at trumfe de store opgaver igennem, for at bringe marinestation Grønnedal til at fungere optimalt.

Sensommeren 1952 blev der sendt 2 civile radiomontører til min hjælp med installation af nyt og kraftigere radiosendermateriel. Den ene af dem, A. Krohn, blev der i mange år, og var til uvurderlig støtte for radioofficeren.

Efter hjemkomsten fra Grønnedal var jeg i hele 1954 tilkommanderet fregatten ESBERN SNARE. Derefter forskellige småjob, såsom ferieafløsning på flåderadio Bornholm og tjeneste på radioskolen. Så på togt med HOLGER DANSKE på feskereinspektion ved Færøerne. Midt på sommeren 1955 blev jeg dog atter sendt til Grønnedal - p.g.af radioofficerens sygdom. Jeg var nu blevet udnævnt til Overfenrik(tele).

Hele 1956 var jeg udkommanderet til tjeneste i Genua i Italien, hvor jeg varetog tjenesten som teknisk tilsynsførende med korvetterne, som var bygget i Italien.

Fra marts 1957 blev jeg tilkommanderet Søværnet Televæsen, hvor jeg blev leder af indkøbskontoret og havde kontrol med rekvisitionerne fra teleregnskabsførerne. Ind imellem var jeg på kortere udkommandoer bl.a. til flåderadio Århus, og andre tjenester, f.eks. på forsvarsudstillinger.

1. februar 1959 blev jeg udnævnt til søløjtnant af specialgruppen.

I hele 1964 var jeg tjenestgørende ved Færøernes Kommando i Thorshavn. Derefter var jeg igen i 1½ år til tjeneste ved Televæsenet. Den 16. april 1965 blev jeg udnævnt til Kaptajnløjtnant af specialgruppen.

I juli 1966 blev jeg tilkommanderet Søværnet Signalskole på Holmen, for i oktober samme år at afløse kaptajnløjtnant H. Bonde, der foruden tjeneste som lærer, forestod udkommandering af alt telepersonel.

1. april 1972 blev jeg udnævnt til Orlogskaptajn af B-linien - stadigvæk med tjeneste ^{på} signalskolen.

I sommeren 1975 blev vi ældre officerer af B-linien opfordret til at søge førtidspensionering, idet den berømte personelkegle efterhånden stod på spidsen på grund af for lidt tilgang af yngre officerer. Efter at have sundet mig lidt - og regnet på økonomien, søgte jeg førtidspensionering med udgangen af marts 1976.

Jeg har nu i 16 år haft en dejlig pensionisttilværelse. Jeg har virket som rejsende eksamensinspektør ved Søfartstyrelsens maskinmesteruddannelse. Jeg kommer dog stadig meget på Holmen, idet jeg har spillet motionsbadminton på Holmens idrætsanlæg og været kasserer i mange år for Søværnets Sportsdykkerklub. Dertil kommer, at jeg er medlem af Danmarks ældste marineforening - marineforeningen DANNEBROG - og i en lille gruppe af ældre officerer af specialgruppen. Vi kalder os "ØRNENS VENNER", og er en efterkommer af den gamle forening for Dæksofficererne i Søværnet.

København, den 19. august 1992.

Hanning Bløges